

vanføseligt at skaffe Lov og Del i den paa-
tænkte Forsikkring. Hvis Resultatet altsaa
ikke skal blive det, at vi faae en Lov, hvis
gode Virkninger først mærkes 20—30 Aar
efter dens Fremkomst, vil det just i de første
Aar kræve ganske betydelige Tilskud af det
Øffentlige. Derksom vi altsaa gaa den Vej,
at vi vedtage en Lov som denne med den
Bestemmelse, at hele Indtægten af den kun
maa anvendes til disse Formaal og navnlig
da til at sikkre os en Alderdomsforsørgel-
seslov, og vi altsaa strax kom til at dispon-
nere over betydelige Beløb, er jeg overbevist
om, at vi ville være over en af Vanføselig-
hederne ved at skabe fuld Tilfredshed med
den. Naar vi skaffe en saadan Lov, der
strax yder store Indtægter, selv om vi maa
sige, at de i Aarens Lov ville blive for-
mindskede, vil det være et overordentligt
Gode for Samfundet, og det vil være i god
Harmoni at anvende disse Beløb til de
sociale Reformers. Jeg vil særlig bemærke,
at dersom vi opstille den Fordring, at vi
ikke maa søge at skaffe Midlerne til Veie til
Gjennemførelsen af de sociale Reformers, før-
end vi vide, i hvilken Form disse komme til at
foreligge, ville vi først og fremmest sthyde deres
Fremkomst ud i Tiden og ganske sikkert skabe
den i en tårveligere og ringere Skikkelse, end
ønskeligt var. Naar det saa siges — jeg
tror omtrent, det var saaledes, det ærede
Medlem fra Njøge (Hørup) sagde — at det
vilde være noget ganske Nytt, vi her vilde
etablere, dersom vi besluttede en Skat, førend
vi vidste, hvad Skatten skulde bruges til,
vil jeg svare, at selv om det var noget Nytt,
vilde det Intet have at betyde, naar det blot
var praktisk, var Noget, der var godt. Men
jeg tror iøvrigt ikke, at det er noget absolut
Nytt: vi have ganske vist set det til forskjel-
lige Tider. Vi ville sikkert ikke kunne faae
Patent paa dette Nytt hverken i Amerika
eller i vort Naboland Sverige. Man har
der vedtaget Skattelove, der gæve Statskass-
sen voldsomme Indtægter uden paa Forhaand
at forlange at vide, hvortil disse store Ind-
tægter skulde bruges, men ganske sikkert havde
man det in mente og har det den Dag i
Dag, at de skulde bruges til dermed at
gjennemføre sociale Reformers (Bernstsen:
Der bruger Regjeringen ikke Pengene paa
egen Haand). Dertil vil jeg svare, at det
netop ikke er saa sikkert, at Regjeringen ikke
der kunde bruge Pengene paa egen Haand,
men det er just derfor, at i alt Fald jeg
vilde ønske, at det kunde sikkes i denne Lov,
at Beløbene kun kunde benyttes til Fremme
af disse Reformers. Det er jo blevet udtalt
af den ærede Finansminister, at en saadan
Bestemmelsses Optagelse i Loven ikke vilde

være nogen Hindring for Lovens Fremkomst.
— Inden man slutter, pleier man gjerne at
anbefale de Betragtninger, man har gjort
gjældende, til Overveelse af det Udvalg, der
eventuelt vil blive nedsat. Jeg vil ikke gjøre
det; thi de Udtalelser, der faldt særlig fra
det ærede Medlem fra Njøge, maa jo give
os den Tro, at dette Udvalg kun kommer
sammen for at begrave Sagen, og han veed
bedre Bæstet i saa Henseende end jeg. Imid-
lertid staa jeg ganske trygt overfor Sagen,
trods disse hans Udtalelser. Øfftes det og-
saa at begrave denne Lov i Diebliffet, er jeg
dog saa overbevist om dens Betimelighed og
dens Gavnlighed, at jeg er sikker paa, at vi
ville nok se den staa op igjen. Jeg er over-
bevist om, at har han end Ret i, at vi ikke
faae en Tolbreform gennemført i vore
Børns og Børnebørns Tid, saa faaer vi nok
en sund, god og fornuftig Bestatning af
Brændevin i vor Tid, og med Ønsket derom
vil jeg slutte.

Senning Jensen: Jeg tror, at det
Medlem, som sluttede Forhandlingen i Lør-
dags, nemlig det ærede Medlem for Njøben-
havns 4de Valgkreds (Scharling), havde
faaet en noget feilagtig Opfattelse af de For-
handlinger, som vare gaaede forud. Jeg
tror, at hans Betragtning af Forhandling-
erne var noget for pessimistisk. Saa vidt
jeg har forstaaet, var der ikke nogen af de
Talere, som udtalte sig i Lørdags om Sa-
gen, som egentlig vare principielle Modstan-
dere af denne Skat, men det, der blev anket
over i Lørdags, og efter min Mening imed
fuldstændig Ret, var den Maade, hvorpaa
denne Skattelov var kommen til Folkethinget,
idet den nemlig er kommen som en ren og
bar Skattelov uden at være sat i Forbindelse
med Lovforslag, som nøiere antyde, hvortil
disse Penge skulle bruges. Det forekommer
mig derimod ikke, at der fremkom Udtalelser
i Retning af, at man var principiel Mod-
stander af selve Lovens Tanke, og jeg er
heller ikke nogen principiel Modstander af
Lovens Tanke, undtagen forsaavidt som jeg,
selvfølgelig ligesom mange andre Medlemmer
— kun den ærede sidste Taler (Hammerich)
var det ikke — er en Modstander af indirekte
Bestatning i det Hele. Men jeg tror rigtig-
nok, at hvis man i det Hele taget skal have
indirekte Bestatning, og hvis Sagen stod
saaledes, at vi skulde begynde paa en indi-
rette Bestatning, vilde vistnok de Allerfleste
være enige i, at de Gjenstande, som der her
er Tale om, ere særlig stikkede til indirekte
Bestatning. Grunden, hvorfor de vilde stikke
sig dertil, skal jeg ikke komme nøiere ind paa.
Nu er imidlertid Situationen ikke den, at